

man havde opgivet Halvdelen af Salttolden, ikke alene efter selve de Vares Beskaffenhed, hvorpaa Tolden lægges, men ogsaa fordi man dog var beredt paa og bestemt paa at fæste Salttolden overbord, saasnart man kom til en Revision af Toldloven. Altsaa dette at fastholde 66,000 Kr., som ingen ville opgive, dette anser jeg for en meget større Fordel, end at bibeholde 160—170,000 Kr., indtil man vedtog en Toldrevision. Det er altsaa ingeniunde saaledes, som den ærede Ordfører har angivet, at Regjeringen ved ikke at modtage Tilbudet fra spansk Side om Bibeholdelse af Halvdelen af Salttolden derved har tabt, tværtimod, det, der er naaet siden den Tid, og som jeg maa gjentage efter min Overbevisning ikke vilde være naaet, dersom vi havde modtaget det spanske Tilbud om Salttolden, er langt værdifuldere end det, man ellers vilde have opnaaet.

Ordføeren (Tauber): Hvorledes har da den høitærede Minister kunnet udtale sig saaledes, som han har gjort ved 1ste Behandling? Det Spørgsmaal vil jeg atter rette til den høitærede Minister: Hvorledes har den meget ærede Minister kunnet udtale, at „paa et Punkt kunde der ganske vist have være opnaaet en væsentlig Formindskelse af Tabet for den danske Statskasse, og det er netop paa Salttolden“, naar dog dette Tab skulde være betalt ved Tab paa andre Steder? Og for det Andet, naar den høitærede Minister havde denne Mening om Salttolden, at vi ikke kunne staa os ved at halvere Salttolden, men burde opgive den helt, var det saa med Spanien, at den Sag skulde afgjøres, og ikke med den danske Rigsdag? Det er ogsaa et Punkt, som den høitærede Minister ikke har besvaret: hvorfor kom den meget ærede Minister ikke og spurgte os, paa hvem Afgjørelsen dog i Virkeligheden beror, om det skulde ske eller ikke, men havde bundet vore Hænder i Forveien?

Finanzministeren (Strup): Derpaa skal jeg kun svare: Fordi Traktatforhandlingerne overhovedet ikke føres mellem Repræsentationer, men mellem Regjeringer, og den Uoverensstemmelse, som det ærede Medlem finder, at der er imellem mine Udtalelser ved 1ste Behandling og nu, skal jeg ikke komme ind paa, thi det forekommer mig, at Enhver, som vil efterlæse, hvad jeg har sagt ved 1ste Behandling, og hvad jeg har udtalt nu, let vil kunne forstaa det.

Bojsen: Den ærede Ordfører har allerede imødegaaet den høitærede Finanzministers Udtalelser paa de fleste af de væsent-

ligste Punkter; men der er dog nogle Ting, som give mig Anledning til et Par Tilføielser, fordi den høitærede Minister har henvendt sig til mig i Anledning af de Udtalelser, jeg fremkom med i Jorgaars. Den høitærede Minister mente, at jeg havde udtalt, at jeg vilde have anset det for forsvareligt af Regjeringen, dersom den ved Indledelsen af Forhandlingerne om den spanske Traktat havde stillet sig paa et absolut afvisende Stade, overhovedet ikke havde villet indlade sig paa Forhandlinger om en Tariftraktat. Saaledes har jeg ikke udtalt mig. Tværtimod. Jeg sagde, at dersom Regjeringen havde indtaget det Stade og holdt det fast, saa vilde der kunne siges Meget til Gunst, til Begrundelse derfor fra et mere finansielt, nationaløkonomisk Standpunkt; men jeg tilføiede, at efter min Mening vilde vi vistnok ikke kunne have opretholdt et saadant Standpunkt, dertil vare vi for svage og for smaa, vort Marked i det Hele for betydningsløst. Saaledes udtalte jeg mig, og det svarer jo ikke ganske til det, som den høitærede Minister i Dag søgte at gjengive. Men, dersom man altsaa er paa det Rene med, at vi ikke kunne opretholde en saadan Særstilling, saa er det, jeg bebrejder den høitærede Regjering, at den da ikke strax indtog det Stade og fik en Forhandling i Gang med den danske Rigsdag om, paa hvilke Betingelser vi da i Almindelighed vilde indlade os paa Traktatpolitik. Den høitærede Regjering bar sig ikke saaledes ad; den begyndte tværtimod med at hævde det theoretiske Standpunkt, ingen Tariftraktat at ville antage, og forlod først dette Stade paa et Tidspunkt — jeg gjentager det — da Forhandlingerne for os absolut maatte stille sig ugunstigt. Den høitærede Finanzminister beraabte sig paa selve disse Forhandlinger mellem Sverig-Norge og Spanien, som formentlig skulde udvise, at der netop paa et vist Tidspunkt havde været Udsigt til, at disse Forhandlinger vilde briste. Han henviste til disse Forhandlinger, og jeg skal derom sige, at det har været mig af megen Interesse nøie at gjenemgaa disse — jeg vil tilføie særdeles vidtløftige — Forhandlinger, der ere meddelte som Bilag til Traktatforhandlinger i Norges Storting. Men ved Gjennemlæsningen deraf faar man rigtignok det stik modsatte Indtryk af det, som den høitærede Finanzminister udtalte; man faar det mest levende Indtryk af, hvilken overordentlig Vægt den norske Regjering og delvis ogsaa den svenske fra først af har lagt paa, at en saadan Traktat maatte komme i Stand, og at det hidtil bestaaende traktatmæssige Forhold mellem de forenede Riger